

του **Γιώργου Κ. Καββαδία***

Όσοι θεωρούσαν ότι η εκπαίδευση θα είναι προνομιακό πεδίο για την πολιτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, θα πρέπει να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους μετά τις πρόσφατες συναντήσεις της ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας και των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών. «Άνθρακες ο θησαυρός» είναι η ρήση που ταιριάζει για αυτές μετά την αρνητική στάση της συγκυβέρνησης για την πλειονότητα των αιτημάτων.

Η αλήθεια είναι βέβαια ότι η εκπαίδευση παίρνει βαθιά ανάσα που είναι απόρροια των εκπαιδευτικών αγώνων. Δεν είναι, όμως, αρκετή σε σχέση με το στρατηγικό αίτημα για μόρφωση – εκπαίδευση δημόσια και δωρεάν για όλα τα παιδιά, χωρίς διακρίσεις. Οι αγώνες της προηγούμενης περιόδου αποδίδουν καρπούς, αφού μερικά από τα αιτήματα (κατάργηση τράπεζας θεμάτων, επαναπρόσληψη απολυμένων, stop στις απολύσεις και την αξιολόγηση) με τον ένα ή τον άλλο τρόπο βρίσκονται στο επίκεντρο των «υποσχόμενων» λύσεων.

Από την άλλη η δημόσια εκπαίδευση παραμένει στην πρέσα του μνημονίου, έστω και αν η «ασάφεια» και η «αμφισημία» χαρακτηρίζει τον κυβερνητικό λόγο που με σαφήνεια απορρίπτει κάθε αίτημα που έχει οικονομικό «κόστος», όπως τη γενναία και αναγκαία αύξηση των δαπανών. Αναγνωρίζει την «ανάγκη για μαζικούς διορισμούς», αλλά «αυτό δεν μπορεί να γίνει» λόγω «δημοσιονομικής κατάστασης». Τα δραματικά κενά στην εκπαίδευση θα υπάρχουν, επομένως, και την επόμενη χρονιά. Απορρίπτει την προεκλογική δέσμευση σύμφωνα με την οποία «επαναλειτουργούν σχολικές μονάδες που καταργήθηκαν». Πρόκειται για 1590 σχολεία που έκλεισε η μνημονιακή λαίλαπα ρημάζοντας το σχολικό δίκτυο και ματώνοντας το δημόσιο σχολείο. Απορρίπτει κάθε αίτημα για αυξήσεις στους πενιχρούς μισθούς των εκπαιδευτικών και για επαναφορά του ωραρίου στα προ μνημονίου επίπεδα. Βαπτίζει την αξιολόγηση ως «αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου». Από το mail Βαρουφάκη υπάρχει σαφής δέσμευση: «Η Ελλάδα θα (.) αναμορφώσει το δίκτυο των μισθών στον δημόσιο τομέα με σκοπό να αποσυμπιεστεί η κατανομή αμοιβών μέσω αύξησης της παραγωγικότητας.». Με άλλα λόγια ανακατανομή φτώχειας και «σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα», επομένως να και η «αξιολόγηση» που κατά δήλωση του αναπληρωτή υπουργού Παιδείας Τ. Κουράκη «θα γίνεται από τίμιους εκπαιδευτικούς».

Τα αιτήματα της εκπαιδευτικής κοινότητας, των εργαζομένων γενικότερα παραπέμπονται στις καλένδες, «σε βάθος χρόνου» κατά την κυβερνητική, ανεκδοτολογική, έκφραση. «Αποχαιρέτα την τη Θεσσαλονίκη που χάνεις». Και ας ήταν ένα ήπιο πρόγραμμα «φιλολαϊκής» διαχείρισης του καπιταλισμού. Το «παραλάβαμε δημοσιονομικό χάος» δεν ήταν

άγνωστο, όταν εξαγγέλλονταν μια σειρά μεγαλόστομες διακηρύξεις «για δημόσια δωρεάν εκπαίδευση υψηλού επιπέδου σε όλους». Πολύ περισσότερο δεν μπορεί να αποτελεί φύλλο συκής μιας πολιτική που αποφεύγοντας τις «μονομερείς ενέργειες» ευθυγραμμίζεται με τα κελεύσματα της ΕΕ. Το σύνθημα – πυξίδα της κυβέρνησης ούτε ρήξη ούτε υποταγή δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Το πραγματικό δίλημμα είναι ρήξη ή υποταγή. Αν τον Μάη του '68 οι φοιτητές στο Παρίσι έγραφαν ότι «εκτός από τον ιμπεριαλισμό υπάρχει και η μοναξιά», οι σημερινοί κυβερνώντες θα πρέπει να δουν ότι «εκτός από τη μοναξιά, υπάρχει και ο ιμπεριαλισμός». Γιατί κάθε απόφαση της κυβέρνησης θα πρέπει να έχει την έγκριση των εταίρων, δηλαδή των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών. Γιατί η κυρίαρχη πολιτική στην ΕΕ αντιλαμβάνεται την παιδεία ως εμπόρευμα που υπόκειται στους νόμους της αγοράς και ατομική δυνατότητα και όχι ως δικαίωμα και κοινωνικό αγαθό για όλους.

Αν για τους εκπροσώπους του νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού η κυβερνητική πολιτική πρέπει να κρίνεται και να συγκρίνεται με αυτή της συγκυβέρνησης ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, της πιο ξενόδοουλης κυβέρνησης που γνώρισε ο τόπος, και το περιβόητο mail Χαρδούβελη, οι εκπαιδευτικοί και οι εργαζόμενοι έχουμε κάθε λόγο να κρίνουν με πυξίδα τα αιτήματά τους, όπως έχουν διατυπωθεί μέσα από τις διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και τους κοινωνικούς αγώνες, αλλά ακόμα και τις προεκλογικές κατευθύνσεις και δεσμεύσεις της συγκυβέρνησης (ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ).

Χωρίς ψευδαισθήσεις είναι αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε η διεκδίκηση των αιτημάτων της εκπαιδευτικής κοινότητας για ένα δημόσιο δωρεάν σχολείο για όλα τα παιδιά που διαμορφώνει ελεύθερους και κριτικά σκεπτόμενους ανθρώπους. Αίτημα που συνδέεται άρρηκτα με τον αγώνα για μια ανθρωποκεντρική, σοσιαλιστική, κοινωνία που ικανοποιεί τις ανάγκες και διασφαλίζει τα δικαιώματα κάθε ανθρώπου.

**Ο Γιώργος Κ. Καββαδίας είναι φιλόλογος, μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, μέλος της ΣΕ του περιοδικού «Αντιτετράδια της εκπαίδευσης» και αρθρογράφος στο «ΕΘΝΟΣ».*